

[Grethe Phillip]

ville give vores drøftelser her i tinget et mere realistisk skær.

Ellers vil jeg blot sige, at hovedtanken her, som jeg har forstået det, altså en total ændring af grundprincipperne i finansieringen af bilstandsloven, er vi imod. Vi mener stadig, at den bærende tankegang, der lå bag ved bilstandslovens finansiering, er rigtig. Der kan være detailproblemer, man kan tage op, men vi mener indtil videre, at det er rigtigt, og vil derfor gå imod dette forslag.

Jeg vil dog tilføje, at vi er klar over, at der er enkelte kommuner, f. eks. Københavns kommune, der på grund af deres særlige befolknings sammensætning rammes hårdt af reglerne, og vi er positive over for på en eller anden måde at finde udvej for at støtte sådanne kommuner. Det kan jo ske ad forskellige veje, enten via administrative regler eller via lovændring.

Det sidste spørgsmål, der har været fremme, nemlig om ophævelse af maksimumsgrænserne for udgifterne i daginstitutioner, vil jeg gerne have at vi tager en drøftelse af i socialudvalget til vurdering af, hvor meget det egentlig påvirker fastsættelsen af satserne i daginstitutioner. Jeg har lidt indtryk af, at nogle kommuner misbruger disse maksimumssatser til ligesom at give det udseende af, at de ikke er berettigede til at gå over dem, hvad der jo ikke er rigtigt. Det burde være almindeligt kendt for befolkningen i kommunerne, at maksimumsgrænserne vedrører refusionsspørgsmål, men at man kan gå ud over dem, hvis skatteborgerne er villige til at betale.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Kristeligt folkeparti kan ikke medvirke til dette forslags vedtagelse – jeg tænker heller ikke, at det var ventet.

Når vi ikke kan det, så er det i første række, fordi vi mener, at når vi har lagt afgørelsen ud til kommunerne, så må økonomi og afgørelse følges ad.

Nu er det jo sådan, at næsten alle de forslag, vi i dag skal behandle, på en eller anden måde berører spørgsmålet om børneinstitutioner. Derfor kan det ikke være meningen, at man skal komme med den principielle opfattelse, man måtte have, til alle forslag. Derfor skal jeg ikke ved dette forslag komme nærmere ind på det. Jeg tror, det er velkendt.

En ting, vi gerne vil være med til at drøfte i socialudvalget, er normeringerne, for at se, om de, som man har fundet frem til, er de rigtige, om normeringerne, det gælder plejehjem, det gælder inden for åndssvageforsorgen, det gælder inden for daginstitutioner, virkelig dækker, sådan at vi kan sige, at det er forsvarligt. Det vil vi gerne være med til.

Alice Hedegaard (DR):

Det i bemærkningerne omtalte behov for flere plejehjemspladser vil jeg foretrække at man søger løst ved en yderligere udbygning af hjemmehjælpen, da det efter min mening er en uværdig måde at behandle de ældre på, når man anbringer dem på et plejehjem. Efter et langt liv med arbejde og måske trange kår må det være samfundets pligt at lade de gamle få chancen for at forblive i deres hjem. En plejehjemsplads koster i dag så meget, at man for de samme penge kan lade de gamle blive passet forsvarligt i deres hjem. At rive dem ud af deres dagligdag og stuve dem sammen på disse dødens ventestationer er at lade dem dø to gange.

Man undrer sig, hver gang man læser og hører om det store behov for flere daginstitutioner, når man tager vor enorme arbejdsløshed i betragtning. Men grunden er vel den, at folk ikke tør tage deres børn ud af institutionerne under arbejdsløshed, for får de tilbudt arbejde, kan de måske ikke få deres børn passet igen.

Jeg kan godt se, at byrden vil blive mere fordelt over hele landet, hvis staten refunderer kommunerne 75 pct. i stedet for 50 pct. Men vi må også være så realistiske, at vi ser i øjnene, at der er en grænse for, hvor meget man kan blive ved med at øge skattetrykket.

Det er angivet i bemærkningerne, at det vil have en forbrugsbegrænsende virkning for de høje indkomster, fordi de vil komme til at bidrage med en større andel til udbygningen af de sociale og sundhedsmæssige sektorer end de lave indkomster, men jeg er ikke så sikker på, at det er rigtigt. Efter vort nuværende skattesystem er det de lave indkomster og mellemindkomsterne, der hver gang rammes hårdest. Der er bl. a. ikke så store fradrag på disse indkomster, det har man ikke råd til at have.

Retsforbundet kan desværre ikke støtte forslaget.